

ABRAHAM HANS

4.—Vertelling van een nickelstukje.

Ik werd geboren te Brussel, in een groot gebouw.

Ik was tien centiemen waard. Niet ver van mij lagen blinkende stukken; op het eene stond vijftig centiemen, op het andere een frank of twee frank; er lagen er ook zeer groote, en ik hoorde fluisteren, dat die wel vijftigmaal zooveel als ik deden. Ja, men sprak er ook van gele munten, maar die waren zoo deftig en voornaam, dat zij minachtend naar onzen kant keken.

Ik was nog niet lang in leven, toen een man mij eenen harden prik gaf, zoodat ik in 't midden van mijn lichaam doorgestoken werd en er eene groote opening kreeg. Ik dacht, dat ik van de pijn zou sterven, maar 'k genas nog al rap.

— « Die kan nu de wereld intrekken, » zei mijn beul tot zijnen makker.

'k Was nieuwsgierig om te zien, wat dat was, de wereld.

Eenigen tijd later werd ik met vele gezellen naar

een bureel gebracht. Een van de lotgenooten vertelde ons, dat er hier een ontvanger woonde, bij wien de menschen hunne belasting kwamen betalen.

Hij had de waarheid gesproken, want ik lag daar nog geen half uur, of er stapte iemand het kantoor binnen en sprak :

— « Mijnheer de ontvanger, ik kom u mijn geld brengen. Mijne belasting is nog al hoog. »

— « Ja, dat zeggen veel menschen, maar als de Staat geen geld ontvangt, kan hij toch geene bruggen slaan, vaarten graven, wegen aanleggen; dan is hij niet bij machte de veiligheid uit te oefenen. Ziet ge, mijn vriend, ge moet dat alles eens goed verstaan. Ge krijgt twee franken en tien centiemen terug, niet waar? »

Ik kwam nu te voorschijn met twee groote stukken. Deze laatste verdwenen weer in eene beurs en ik werd los in den zak van mijnen nieuwen eigenaar gestoken.

Maar de rust duurde niet lang. De man stapte op eenen tram, nam een kaartje en gaf mij aan den conducteur. Ik werd ruw in eene tasch geworpen, waar ik talrijke makkers vond.

— « Een nieuwe ! » hoorde ik fluisteren. En, ja, 'k mocht zelf met fierheid bekennen, dat ik veel meer schitterde dan mijne lotgenooten. Sommigen hunner zagen er zelfs vuil uit. Er was er een, die bruin was. Hij moest voorzeker wel zeer oud zijn !

Toen ik dat alles overdacht, werd ik plotseling met acht of negen andere vastgegrepen en ging over in de hand van eene dame, die er, in vergelijking met andere vrouwen, zeer voornaam uitzag. Ongetwijfeld was ze rijk, want ik kwam in gezelschap van groote, witte stukken en... 'k verschrok hevig... zelfs van zulk een geel muntje, als die, zooals er in 't huis mijner geboorte lagen.

— « Wat komt gij hier doen? » zei het. Later vernam ik dat het een goudstukje was.

Van verlegenheid durfde ik niet antwoorden.

— « Eene aalmoes, als 't u belieft, » klonk daar buiten eene smeekende stem.

Ik werd weer naar boven gehaald en aan een armen blinden man gegeven. De ongelukkige sukkel streelde mij met zijne stijve vingers en zei verheugd :

— « Tien centiemen ! Daar kan ik brood voor koopen. »

's Avonds kwam ik dan ook in de lade van eenen bakker terecht, maar verhuisde een half uur later weer in den zak van eenen knecht, die voor zijnen meester brood haalde.

En nu gebeurde er iets vreeselijks ! Toen de knecht thuis kwam, liet hij mij ongestoord zitten en antwoordde op de vraag zijns meesters, of er geld over was : « Neen, Mijnheer. »

En nu voelde de heer in den zak van zijnen dienaar.

— « Louis, » zei hij, « ik wantrouw u, want er is telkens geld te kort. »

Daar kwam ik voor den dag !

— « Louis, » vervolgde de meester, « 'k moet u weg jagen, want ge bedriegt mij. Nu wilt ge tien centiemmen stelen, maar wie zal mij zeggen hoe dikwijls ge eenen frank of meer achtergehouden hebt. Ge kunt uw pak maken. »

Om mij werd dus de knecht weggezonden, maar ik had er toch geene schuld aan. Thans lag ik in 't huis van eenen rijken heer. En ik bleef er wel een paar maanden. 'k Had op mijnen eersten levensdag genoeg gereisd, om nu eens wat rust te genieten.

Doch ziet, op eenen goeden dag kwam ik uit de beurs, waarin ik tot nu toe geslapen had, te voorschijn.

Ik geraakte, met allerlei stukjes, in de handen van den nieuwen knecht, die zijn loon ontving.

Mijn eigenaar begaf zich naar de statie, waar ik een plaatsje kreeg in de schuif van den beambte, die reiskaartjes gaf. Maar niet lang, want eenige oogenblikken later bevond ik mij tusschen het wisselgeld, dat een reiziger terug ontving. Nu maakte ik eenen grooten tocht, want, toen ik weer het licht zag, was het om onmiddellijk te verdwijnen in den zak van een bediende, in een koffiehuis op den zeedijk, te Oostende.

En daar had ik rust noch duur. Hoe dikwijls ik

dien dag danste en sprong, over eene tafel of toonbank rolde, zelfs ook op den grond viel, kan ik met den besten wil der wereld niet zeggen. Ten slotte, behoorde ik aan eenen Spanjaard (zooals ik later vernam) en maakte de groote reis naar het Zuiderland, toen mijn eigenaar van de badplaats naar huis ging.

En daar werd ik vertoond als iets eigenaardigs, als eene vreemde munt. Toen ik genoeg bekeken was geworden, werd ik naast andere geldstukken gelegd. Sommige mijner kamaraden waren al drie- tot vierhonderd jaar oud. Jammer dat ik hen niet verstaan kon, want ze moesten voorzeker veel kunnen vertellen.

En nu lig ik hier nog !

Men heeft mij gezegd, dat vele munten hunnen dood vinden in eenen modderput, andere in het vuur, dat de meeste, na een slavenleven, als ze oud en versleten zijn, vernietigd worden.

Als ik hier mag rustig blijven, zoolang als die eeuwenoude stukken, dan ben ik een gelukskind.

INHOUDSTAFEL

	BLADZ
1. De Appeldief	1
2. De oude Mic	6
3. Van Pieter, die rooken wilde	9
4. Vertelling van een nickelstukje	12
5. De trouwe Kardoes	17
6. De Durfal	22
7. De kleine Moeder	26
8. De Speldenzoeker	29
9. De Belletrekker	32
10. Hoe Anna leerde breien	36
11. De Koudkleum	39
12. Klaas-ik zal	43
13. Grootvader	46
14. Vos	50
15. Blinde Koben	54
16. Alle begin is moeilijk	59
17. Arme Piet	63
18. Brand	67
19. De Waaghals	70
20. Een vlijtige Jongen	74

